ISSN 0132-4462.
№ 10 2004
ЖОВТЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

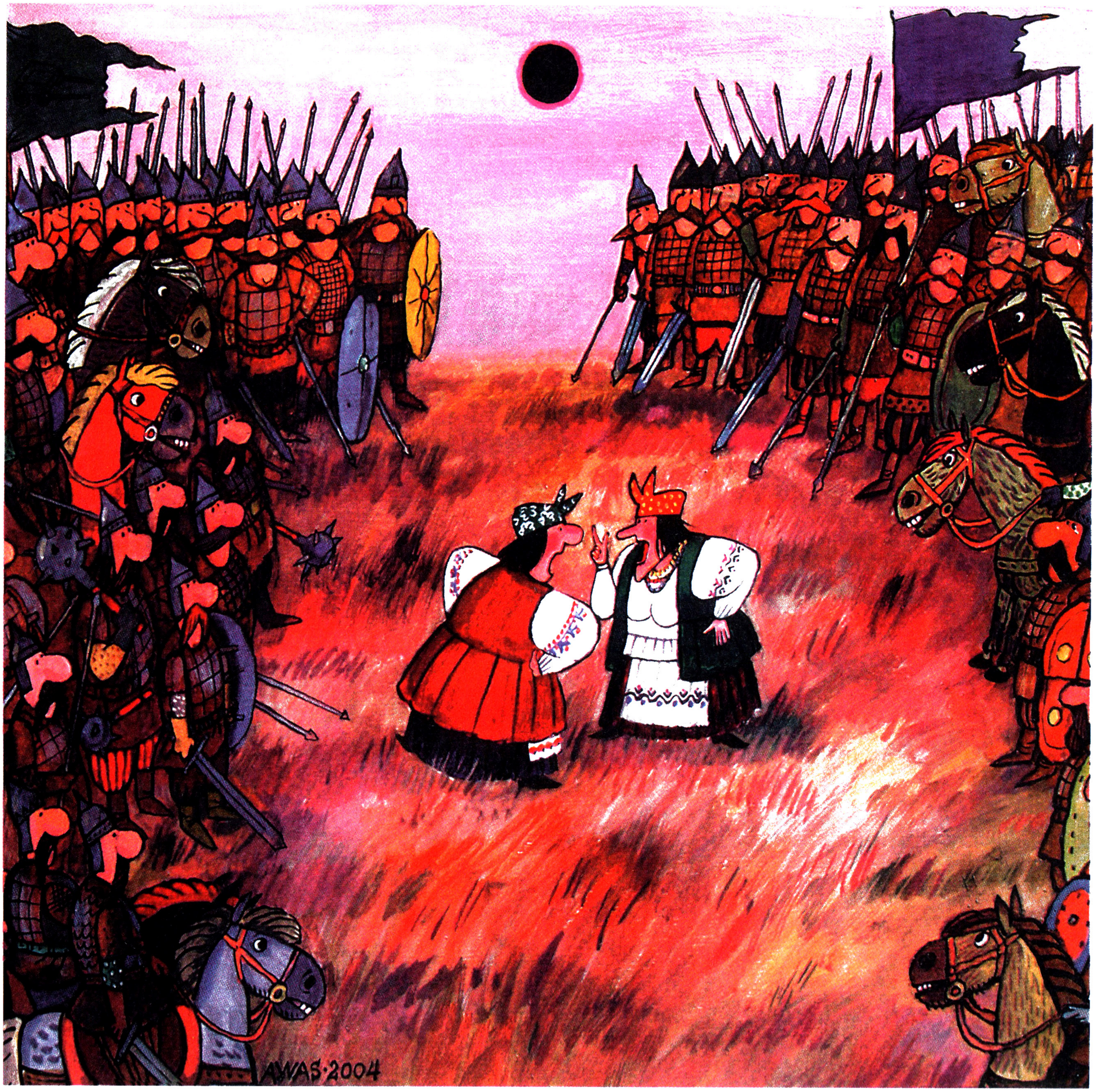

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

А ПИСАР ПИШЕ...

На багатьох ринках місцеві державні адміністрації розпорядилися вивісити ціни, за якими рекомендується продавати продукти, зокрема, м'ясо і сало. Найсмішніше те, що ще жодному покупцеві за тими цінами купити нічого не вдалося.

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?

Російський парламент прийняв закон, спрямований на захист здоров'я і моралі населення. Віднині забороняється розпивати пиво у скверах, метро, на вулиці. Порушників міліція штрафуватиме на 100 карбованців. Забороняється пити пиво «з горла» на вулиці і в США. Тут за це загрожує арешт і штраф 150 доларів. Цікаво, який вибір у цьому питанні чекає Україну: американський чи російський?

НЕХАЙ ПОВЧАТЬСЯ

Якщо раніше після освідчення в коханні парубок часто відразу пропонував: «Пішли до ЗАГСу...», то тепер це буде зробити трохи складніше. Згідно нового законодавства ЗАГСи перейменовано у державні органи реєстрації актів цивільного стану. Скорочено — ДОРАЦС. Отож, після освідчення дівчина може тепер сказати й таке: «Ти спочатку ДОРАЦС навчись правильно вимовляти...»

МОЖЕ, Й ДОПОМОЖЕ

Як стало відомо із преси, в Харкові придумали оригінальний спосіб боротьби із хабарами. Якщо міліціонер відмовляється від нього, то одержить премію — 500 гривень. Хоча харків'яни кажуть: «Тепер, звичайно, правоохоронці не братимуть хабара... якщо він буде меншим 500 гривень...»

Олексій КОХАН

ІРОНІЗМИ

◆ *Гребуть у нас руками, граблі у нас для того, щоб на них наступати.*

◆ *Ті, що живуть на колінах, б'ють нижче пояса.*

◆ *Вроджена гидливість заважає взяти себе в руки.*

◆ *Совість у нас є, лише на всіх не вистачає.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Василь ФЛЬОРКО

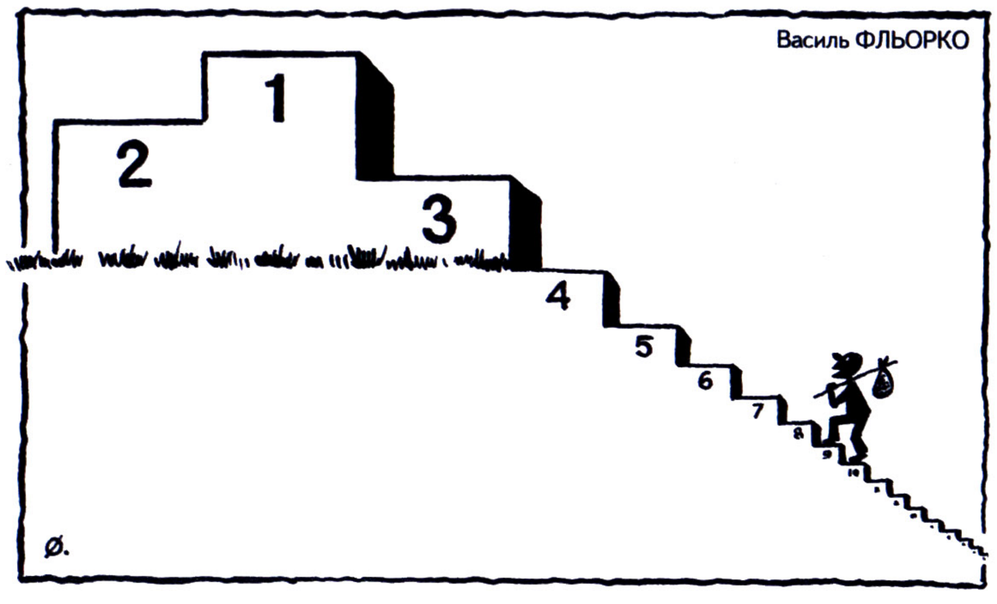

Сатиричні мініатюри

СКІЛЬКИ МОЖНА

Та невже, Україно,
все це буде до скону:
хто стояв на колінах,
б'є і нині поклони,
замінивши ікону!

СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Буває: що не тиждень — свято:
регоче, п'є, гуде юрма.
Смішного у житті багато,
а ось веселого чортма!

ПЕЧАЛЬ НЕ В ТІМ

З народного гумору

На вік свій я не скаржусь
і не злюсь.
Хоч інколи,
буває і зажурюся:
печаль не в тім,
що я уже дідусь,
а в тім, що ти уже...
бабуся.

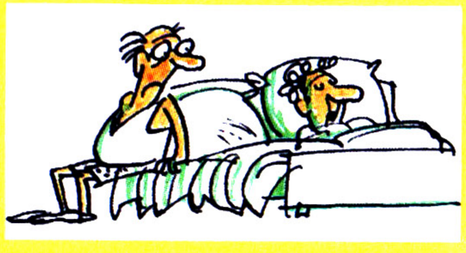

КОЛИ ДО ПАРИ!

Фантазія й склероз
з'єднались до пари —
Скрипіло рік перо.
Що вийшло?
Мемуари...

Володимир КРАСІЛЕНКО.
м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

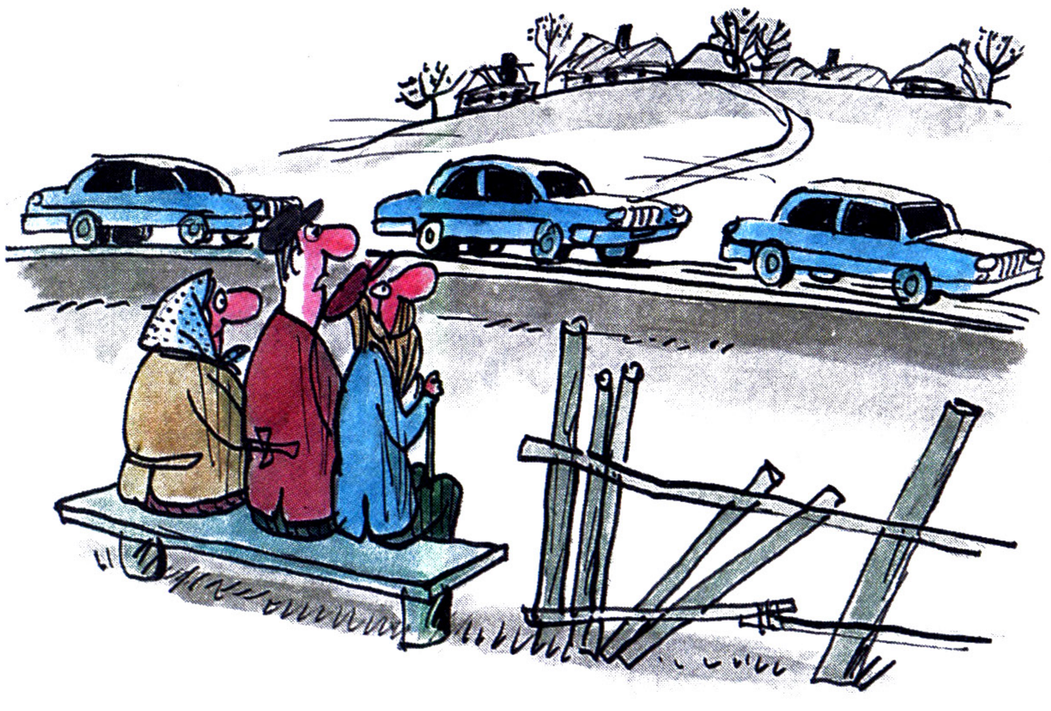

— І чого воно, начальство, їздить за чорним склом?
— Щоб ні села, ні нас, ні проблем не бачити!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

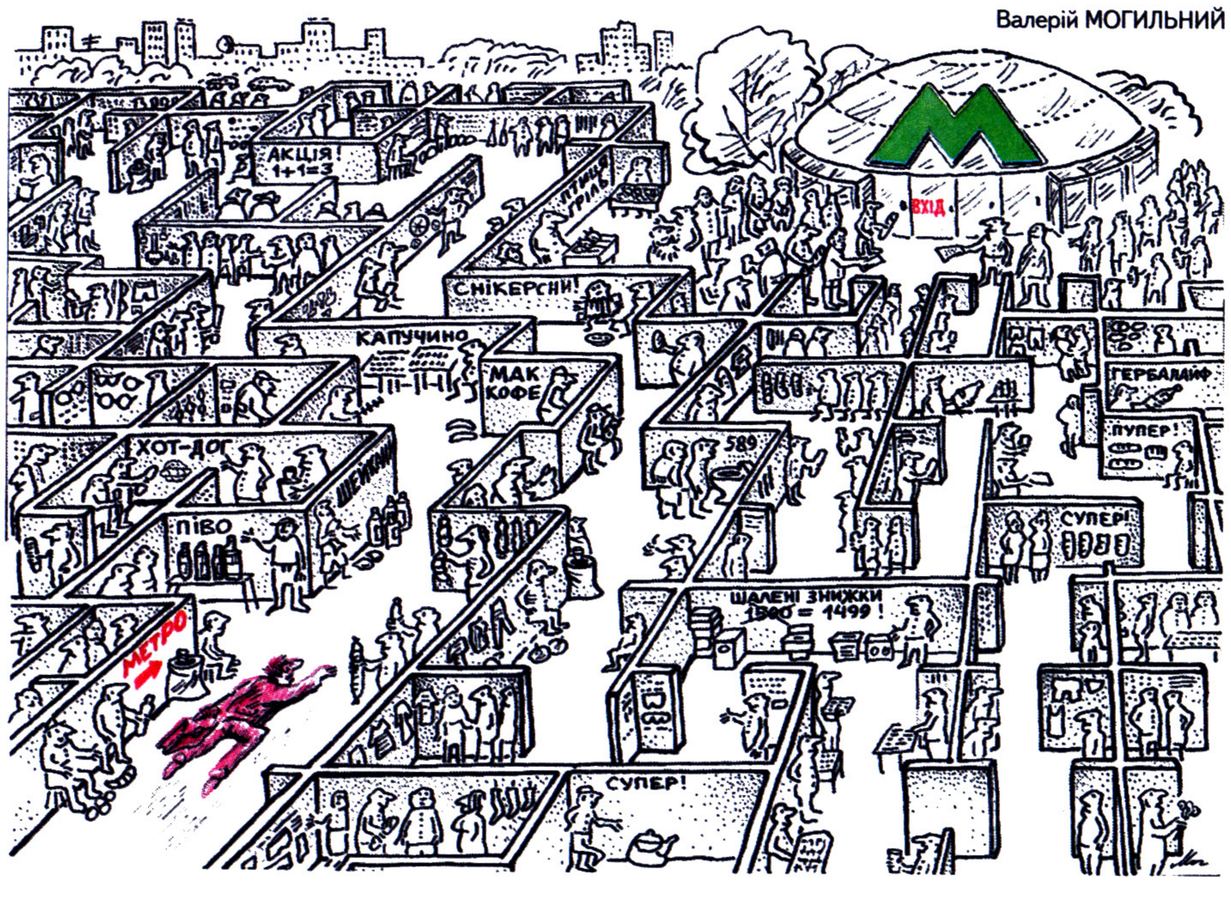

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

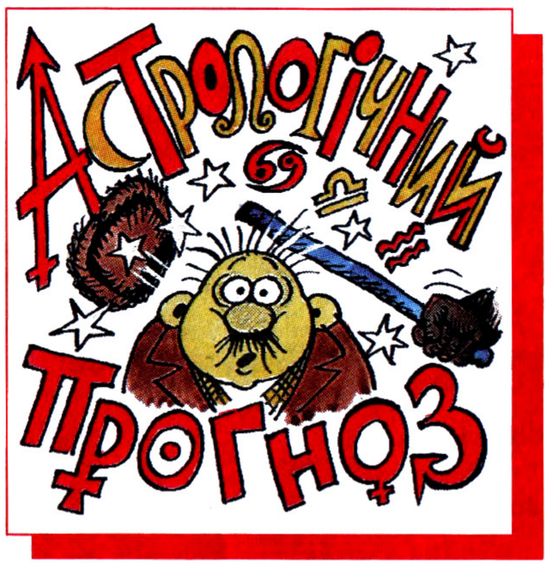

ГУМОРЕСКА

Збираюся вранці на роботу. П'ю чай і переглядаю газету. Астрологічний прогноз. То що там мені сьогодні випадає? «З начальником вирішите свої проблеми. Ризикуйте. Великі гроші». Солідний астролог, навіть знає, з якої ноги сьогодні мій начальник встане. А великі гроші — це скільки? Для мене тепер і десять гривень — великі гроші. Хоч і не в грошах щастя, як кажуть багаті, а в тому, як їх відмити, та прогноз дуже мене зацікавив. Газета відома, і цілу шпальту відведено під прогноз. Дорослі ж люди, певно, не можуть займатися дурницями. Почав у голові прокручувати: звідки в мене можуть з'явитися гроші?! Ага! — зрадів. — Може, сьогодні буде зарплата. Півроку уже не виплачували. Дружина, сміючись, наспівує: «А з милим рай і в курені!» Дражниться: «Так веселіше,— каже,— жити». А мене зло бере: «Рай може бути в курені,— кажу їй, — якщо той курінь на Канарах, а в кишені мільйон доларів».

На роботі цілий день прогноз із голови не виходить. Зателефонував до бухгалтерії:

— Скажіть, будь ласка, коли буде зарплата?

— Це тільки сам Бог знає,— відповідають.

— А астролог може знати? — цікавлюся.

— Не мороч мені своїми астрологами голови. — У нас роботи — ніколи вгору глянути.

— А що ж ви там рахуєте? — здивувався я.

— Скажи, то й тобі захочеться,— і короткі гудки.

«Дурниці, думаю, прогноз солідний і в солідній газеті. Гроші, напевно є, коли роботи в бухгалтерії,— ніколи вгору глянути». Іду до начальника:

— Павле Петровичу, немає життя: газ відключили, електрику відключили. Попередили, що й із квартири виселять, як не погашу заборгованості.

— Бачиш,— мовить начальник,— яке щастя — в наш час мати роботу. Виселять — куди підеш? Давай конкретно: що ти хотів?

— Щоб хоч трохи зарплати видали.

— Ну, Шишкін, від тебе я такого не чекав... Завод у такому стані, а ти кажеш: «виплатіть гроші». Ти, виявляється, провокатор, Шишкін. Та коли б інший був на моєму місці, враз би тебе звільнив! Іди працюй і більше з такими дурницями до мене не приходь. Дякувати маєш, що робота є.

Вийшов із кабінету. «Будьте ви прокляті, астрологи! Брехуни! Через вас мало не позбувся роботи».

Повертаюся увечері додому. Уже сутеніє. Хлопець якийсь вийшов із-за рогу будинку.

— Дядьку, допоможіть. Добре заплачу.

«Ось воно! Нарешті! Молодці астрологи! Дай вам, Боже, здоров'я!» Я навіть не запитав, що допомогти, пішов за ним, мов загіпнотизований. Тільки зайшов за будинок — бах мене по голові. «А щоб ви скисли, астрологи-брехуни!» — останнє, що було в моїй свідомості...

Очуняв у лікарні. Прийшов лейтенант міліції.

— Ви,— запитує,— зможете упізнати тих, що у вас шапку вкрали?

— Того, що мене запрошував «допомогти»,— відповідаю,— я добре запам'ятав.

...Відбувся суд. Хлопці одержали по заслузі. З їхніх батьків стягнули тисячу гривень на мою користь. Все-таки астрологія — солідна наука!

Григорій СОЛОМОНЧУК.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Діду, які ви знаєте народні прикмети?
— Якщо восени підвищують пенсію — значить, скоро вибори!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЗАКОНОУДАВЧИЙ ДОКУМЕНТ.
ЗАТИСНИК ЗАКОНУ.
РОЗЛЮЧЕННЯ ПО-ІТАЛІЙСЬКИ.
ІДІОТИФІКАЦІЙНИЙ КОД.
ХІТЬ-ПАРАД.
Іван ТОКАРЧУК.

ПІДСЕБНЕ ГОСПОДАРСТВО.
БУТЕРБРОД ІЗ ГАСЛОМ.
П'ЯТИДІРКОВИЙ ГОТЕЛЬ.
ХРЮКНУТИ ХВІРТКОЮ.
ЛЯКОМОТИВ.
Василь МОМОТЮК.

Віктор ПОПОВ

Усмішки з конверта

КІНЬ

— Сусіде, чому город по колу ореш?

— Та ось купив коня, а він, виявляється, з цирку...

Сергій МИТКІВСЬКИЙ.

м. Бар на Вінничині.

НАРОДНИЙ СПОСІБ

— Лікарю, від моєї хвороби є якийсь народний спосіб?

— Є. Треба купити білий халат, покласти до його кишені сто доларів і подарувати лікарю, який вас лікує.

УДАР

— Підсудний, ви зізнаєтеся, що вдарили потерпілого по голові?

— Так, зізнаюсь, пане суддя. Але криві ноги у нього були до того...

Іван ГАЛАТА.

м. Борщів на Тернопільщині.

ПІДКАЗАВ

На екзамені викладач задав одне запитання, друге, третє. Студент мовчить, наче води у рот набрав.

— Ну гаразд, останнє: хто відкрив Америку?

Студент тільки кліпає очима.

— Колумб! — підхоплюється зі стільця знервований викладач. — Колумб!

Студент встає і задкує до дверей.

Викладач:

— Ви куди?

— Ну ви ж наступного кличете?

Оксана СИДОРЕНКО, студентка КПІ.

м. Київ.

Павло Глазовий

ДІРКА

Чоловік ногами в двері
Стукає вночі.
— Що,— питає жінка з хати,—
Загубив ключі?
— Ні, ключі в руці у мене,
Чуєш, як бряжчать?
Та в дверях пропала дірка,
Нікуди вставлять...

ЧОТИРИ ХАЛАТИ

Чоловікові на службі
Зробилось погано,
Через це він до квартири
Приплентався рано,
— Чого це ти,— пита жінку,—
Наче дурнувата,
Ходиш гола по квартирі?
— Бо нема халата.
— Та я ж знаю, що у тебе
Чотири халати. —
Відкрив навстіж гардероба
Й почав рахувати:
— Ось же перший, новісінький.
Ось другий, потертий.
А ось третій. Здоров, Петре.
А осьде четвертий...

НА ВСІХ НЕ НАСТАЧИШ

Підсудному суддя строгий
Задає питання:
— Що ви можете додати
В своє опрравдання?
А той каже: — Що ж я можу
Іще й вам додати,
Як у мене все забрали
Ваші адвокати?

МЕРТВА ХВАТКА

Сидів колись Панько Кваша
У районній раді,
В невеличкім кабінеті,
На скромній посаді.
Зайти було комусь треба —
Заходив без стуку.
Панько перший підхопиться
І потисне руку.
Тепер в Панька кабінетик,
Як артільна клуня.
А, крім того, під дверима
Чатує красуня.
Тепер зайти вже не можна
До Панька без стуку.
А зайдете — Панько першим
Не подасть вам руку.
Панько нині навсидячки
Вітається з вами,
Бо тримається за крісло
Обома руками.

ДІДОВЕ МАЙНО

Як збирався умирати
Мудрий дід Явтух,
Заповів своїм синочкам
Свиту і кожух.
Посварилися синочки,
Ділячи добро.
Син молодший, грамотніший,
Зразу ж за перо:
— Хай,— гукає,— суд розсудить,
Як ділитись нам!
А старий підвівся з ліжка
І сказав синам:
— Якщо будете судитись,
Дорогі сини,
Пропадуть кожух і свита,
Продасте й штани.

УНІКАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК

Лає жінка чоловіка:
— Я варю і шию,
І підлоги натираю,
І каструлі мию.
Він же вернеться з роботи,
Влізе у піжаму
І куняє на дивані —
Вже пролежав яму.
А свекруха до невістки
Промовляє тихо:
— Не чіпляйся ти до нього,
Буде тобі лихо.
Хвали Бога, що сидить він
В рідному гніздечку,
Не блукає по пивничках
І не скаче в гречку,
І нічого знать не хоче
Крім сім'ї своєї.
Таких скоро виставляти
Будуть у музеї.

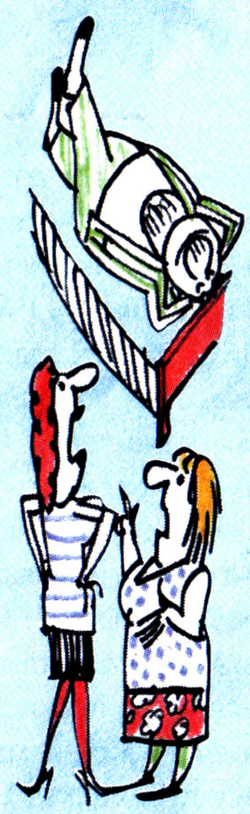

НАРЕЧЕНА

Розмовляють дві дівиці
В зеленім саду.
— А я завтра з Аркашкою
До загсу їду.
Друга каже:
— Та ви ж різні,
Як полум'я й лід.
Він же тебе, по-моєму,
Ще й не зна як слід.
Наречена здивувалась:
— От іще чудна!
Та хто ж мене заміж візьме,
Як усе узна?

ДОБРОМ ЗА ДОБРО

Хлопченя сусідське
Вскочило до хати:
— Йдіть, корову поможіть
Дохлу закопати!
А як ваша здохне, може —
То й вам татко допоможе.

ЗАСТАРІЛА ПРИКАЗКА

Бюрократу кажуть люди:
— Баба дівкою не буде.
А він сумнівається,
Хитро посміхається:
— Як дадуть вказівку —
Зробим з баби дівку!

Олексій КОХАН

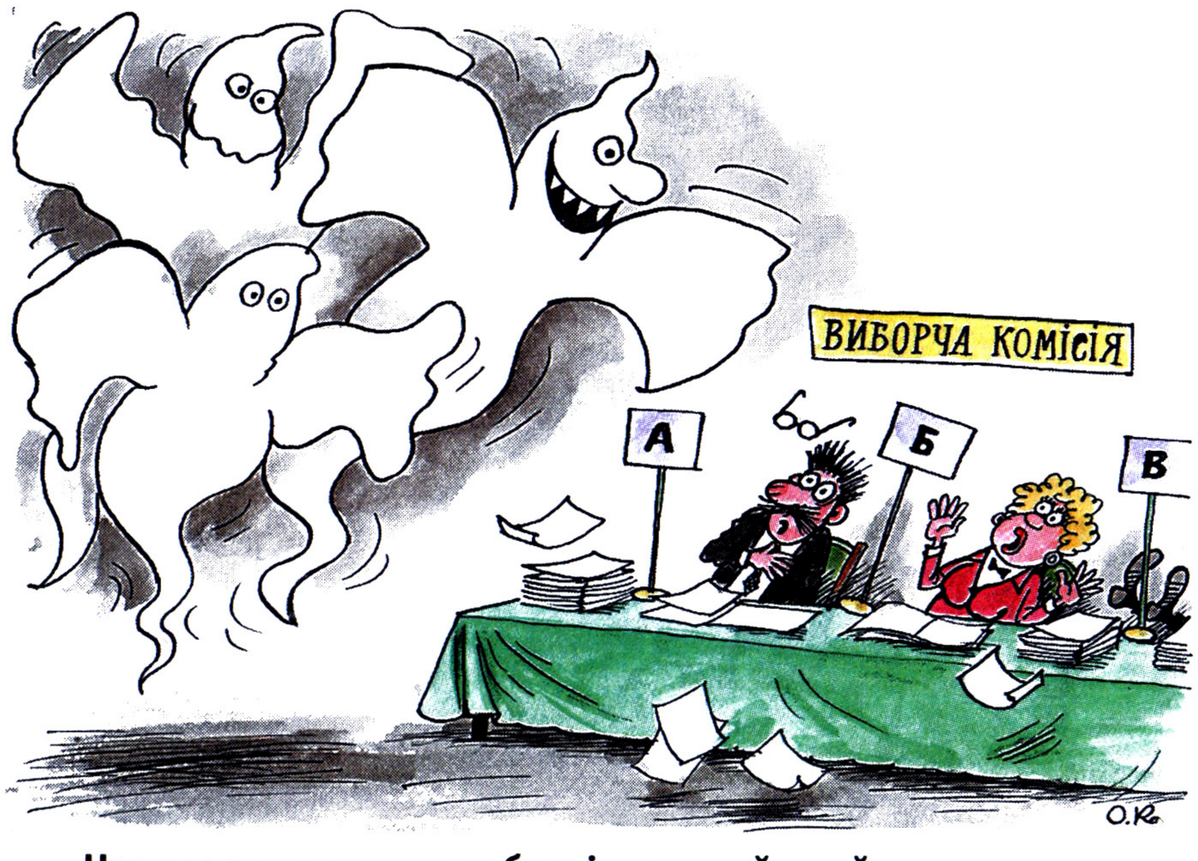

— Нас внесли у списки виборців, от ми й прийшли голосувати...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Освячуємо, як ото повелося.

Сергій РЯБОКОНЬ

Друже Перче!

У дев'ятому числі журналу прочитав, що комусь захотілося, щоб «Перець» не виходив. Ми горою станемо за наше улюблене видання. Бо можна зробити нас бідними, обездоленими, позбавити права на безплатне лікування, забрати заощадження... Та права сміятися у нашого народу ще нікому забрати не вдавалося... Тримайся, «Перче»! Ми з тобою!

Василь ЗОЛОТОНОША.
м. Запоріжжя.

Олексій КОХАН

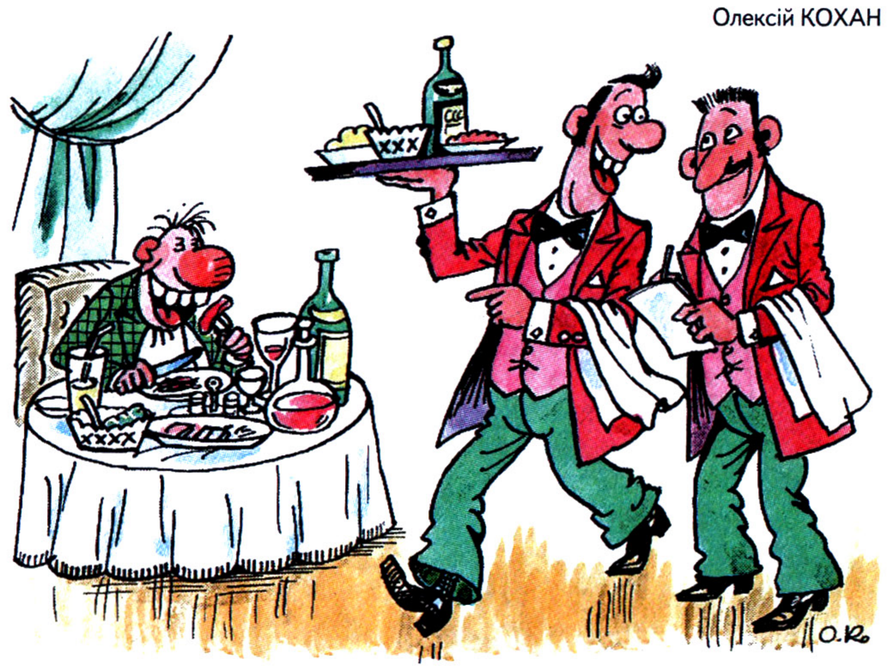

— Здачу даси, коли в нього вже двоїтиметься в очах.

«Чи то справді, чи приснилось
Хомі депутату,
Що маленьку ма зарплату
І халупку-хату?..»

В. З-ий.
м. Глухів на Сумщині.

— Звичайно, приснилося. Хома ма, чого у вас нема.

* * *

«У трамвах контрольори
Задержали зайця —
Він безплатно у кульочку
Курячі віз яйця».

О. К-ко, м. Львів.

— Щоб не розбурхувати маси,
Купив яйце — з'їж,
не відходячи від каси.

* * *

«Купив диню — з нітратами!
Ковбасу взяв — соя!
Забіг в кущі за хатою
І лаюся стоя...»

І. С-ук.
смт Токмаківка
Дніпропетровської області.

— У цьому випадку, нам здається, це краще робити присівши.

* * *

«В батьків студента Іваненка
здохла свиня,
Нехай професор на цій сесії
звиня...»

А. Н-цький.
смт Чечельник Вінницької області.

— А може, є корова? Хай буде здорова...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Чиї це лани?
— Пана Віктора!

Микола КАПУСТА

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

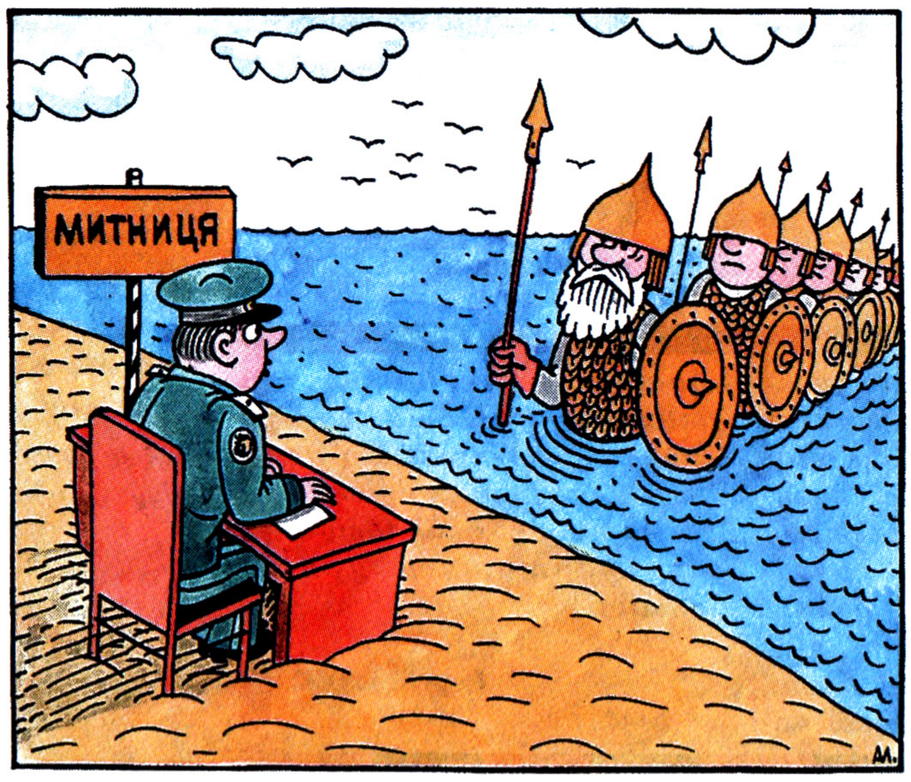

ЯКОСЬ ВОНО БУДЕ

ГУМОРЕСКА

— Семку, горить!

— Що згорить, то не зогниє! Якось воно буде!

— Та за рікою горить. Може, навіть твоя хата.

— Чого ти репетуєш?! Дай пиво допити, не пропадати ж добру... То, кажеш, хтось із моїх сусідів із димом іде? Може бути. А давно?

Семко важко підвівся з нагрітого місця в буфеті, буркаючи невдоволено під ніс: «Мав би я бігти, як опечений. Так і серце може тріснути. І що я там поможу? Най стараються ті гнилі пожежники. Нема-нема задурно гроші брати. От заки дійду, а вони вже погасять. Не буде воно вічно горіти».

— Семку, рухайся! Ніби чужу хату гасити!

— А що, хіба моя горить?

— Твоя, твоя!

— А ти куди?

— У ліс, там, кажуть, пожежники тренуються.

— Знають драбуги, коли... Тут у чоловіка вогонь добро пожирає, а вони бавляться!

«Моє щастя, що хату застрахував. Візьму гроші і нову збудую. Сусід не хотів страхувати, то тепер, видно, мучиться. Вогонь може легко перекинутись на його обійстя,— міркує Семко. — Інтересно, звідки вітер дує? — Зупинився, послинив палець, покрутив ним над головою. — О, я так і думав, на сусіда дує»,— втішився.

— Семку, хапай відро — біжи по воду!

— А є вже ті від вогню? Шляк би їх трафив!

— Нема. Скорше!

— Пороздираю їх, паршивців. Чоловік має такий клопіт, а мусить ще воду носити!

Начерпав Семко води, несе. І став як укопаний.

— Но, попадись він мені під руку,— той, хто сказав, ніби моя хата горить. Я би йому надавав позавушників! Так чоловіка налякати! А якби я біг і щось зі мною сталося?

Роман ДІДУЛА.
м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого гарчиш? Останнім часом гавкаєш погано, голос не той, тому й платня така.

Валерій ЧМИРЬОВ

КАПУСТА

МІНІ-УСМІШКА

— Здав, Васю, екзамени?

— Угу.

— На скільки?

— На прохідний бал.

— Мабуть, добряче довелося попотіти?

— Та ні. Батько допоміг.

— Він хто у тебе — професор?

— Ні, фермер. Виростив добрий урожай капусти, продав — і... Сам бачиш, студентський квиток у мене в кишені.

— І як же ти гризтимеш граніт науки після такого вступу?

— Думаю, що капусти вистачить.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Олексій КОХАН

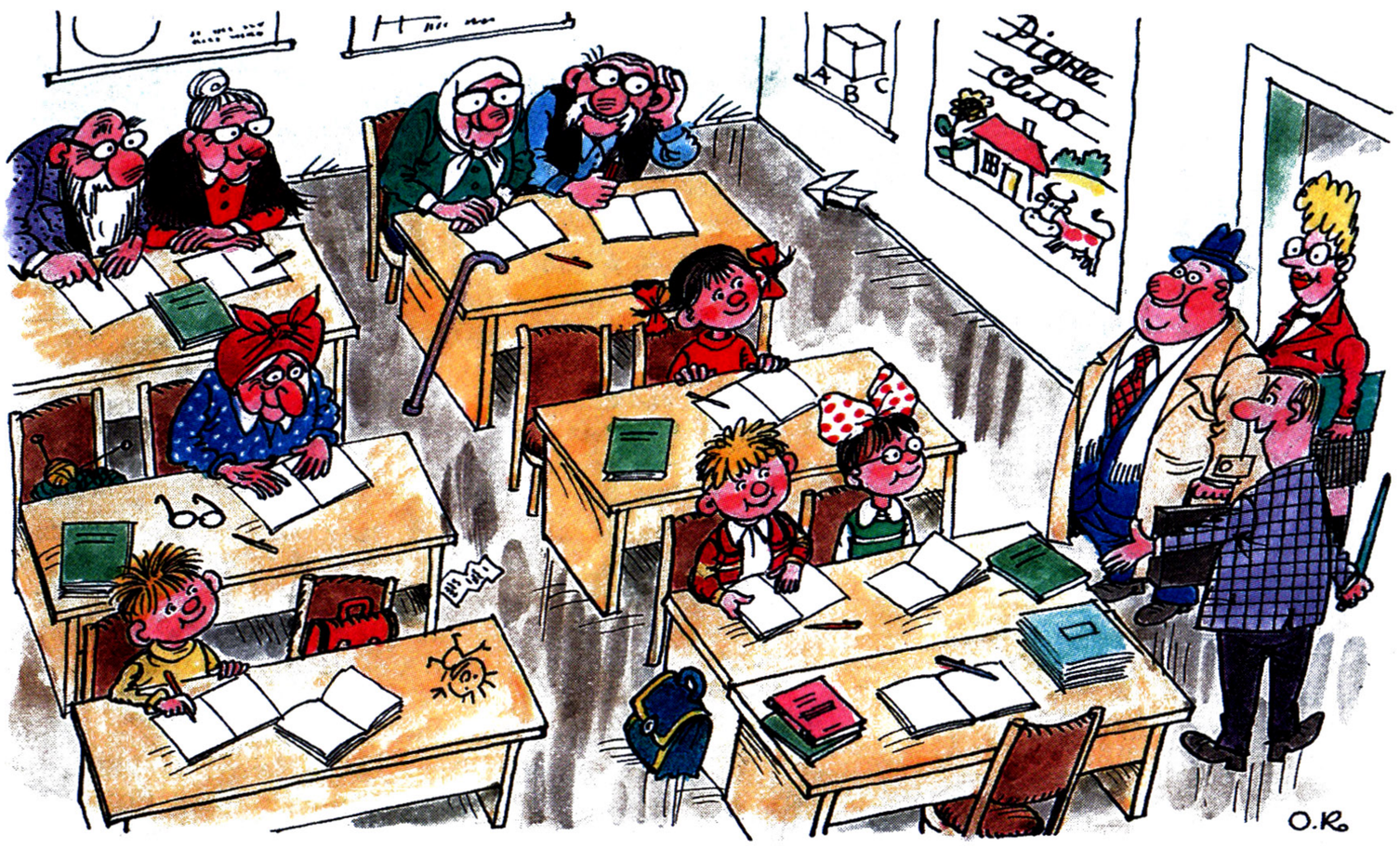

— Ми доукомплектували клас учнями, які раніш недовчилися.

Друже Перче!

При розрахунках прожиткового мінімуму на 2005 р. урядовці вважають, що наші чоловіки і жінки купуватимуть зимові чоботи раз на 10 років, черевики — раз на 5 літ і 9 років користуватимуться одним махровим рушником... Холодильник має у нас слугувати 39 років,телевізор — 27, диван — 22, а радіоприймач — 54 роки.

Люди у нас терплячі, може, хто й переходить десятиріччя в одних чоботях. А як бути із технікою? Наша промисловість поки що не виробляє таких якісних товарів, які б відповідали фантазіям урядовців.

Сергій ГЛЕК.

м. Київ

АФОРИЗМИ

✦ *У психлікарні відбувся диспут на тему: «Чому ми бідні?»*

✦ *Розхитують човен, як правило, ті, хто запасся рятівними засобами.*

✦ *Всі люди – брати. Якщо вони – люди.*

✦ *Випустили джина із пляшки. З'ясувалося – підробка.*

✦ *Із дефіцитами у нас покінчено. Тепер можна купити будь-кого.*

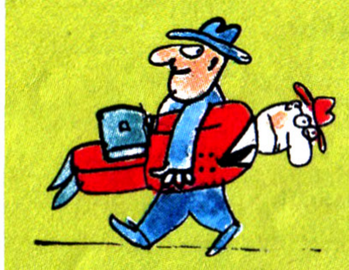

✦ *Чи гуманно будити народ, коли він постійно не досипає?*

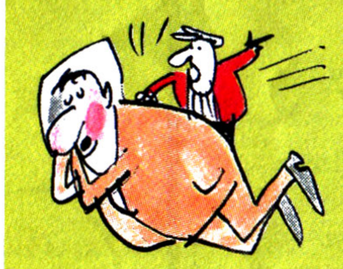

✦ *Світ тісний не в тому розумінні, що легко зустрітися, а в тому – що легко зіткнутися.*

✦ *А телефонне право тепер стало мобільнішим.*

✦ *Мало бути на правильному шляху, треба ще й розвинути потрібну швидкість.*

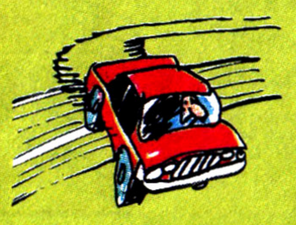

✦ *Автодрама: колеса запропонували гальмам співпрацю. Гальма відмовили.*

✦ *Доленосних рішень хоч відбавляй, а доля – все та ж...*

✦ *Чого хоче жінка, того хоче Бог. А як на це дивляться богині?*

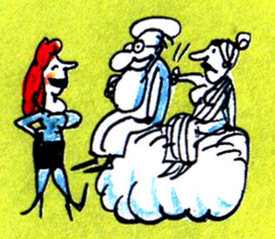

✦ *Із усіх традицій у нас найживучіша – нетрадиційна медицина.*

✦ *З точки зору лікаря: «Були б гроші, а хвороба знайдеться».*

✦ *Поправка: «Замість надрукованого «йде на лад» слід читати «дихає на ладан».*

✦ *Є політичні течії, а є і водоверті.*

✦ *Із оголошення в лікарні: «Прийом хворих від 8-ми до 10-ти, прийом від хворих – цілодобово».*

✦ *Нерідко свобода слова не залишає місця свободі совісті.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника Івана ВЛАСЕНКА із 70-літтям.

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА.

БАЙКИ У ПРОЗІ

А вівці все жуйку жують

Адміністрація відомого в окрузі провідника овечої отари Рудого Барона покликала Лебедя, Щуку й Рака, оголосила їх коаліційним урядом спеців і доручила витягнути з болота кризи віз економіки овечої спільноти.

Думаєте, віз і нині там?

Глибоко помиляєтесь. Від нього залишилися тільки загрузлі в болото колеса, все інше спритні профі прихватизували й розтягнули по своїх фірмах.

Наразі Баран шукає інших професіоналів, які б, поки вівці жують свою голодну жуйку, прихватизували б і колеса.

Не у хвості суть

— Так це ти, Сороко, крячеш по-воронячи? — аж оторопів із несподіванки Дятел. — З якого це дива? Чи не заміж за Ворона вийшла?

— Ти що, з дуба впав? — огризнулася вертихвістка. — Нині півлісу кряче по-воронячи. Кажуть, так престижніше й модніше.

— Але ж ти Сорока, всі ми звикли до твого «скре-ке-ке» і раптом...

— А яка різниця по-чиєму крякати. Адже я однаково залишаюся Сорокою, дивись — і хвіст, і крила, й пір'я притаманні тільки мені.

— Хвіст, звичайно, сильний аргумент, та коли б, скажімо, Соловей теж закаркав по-воронячи, хіба б ми вважали його найкращим співуном, зважаючи тільки на сіреньке пір'я?

Демократичний вовк

Рішуче засудивши тоталітаризм, Вовк категорично відмежувався від нього, підмарафетив свою звірину морду під смиренного ягнця і пообіцяв вівцям правити ними на засадах демократії. Став називати їх не смердючою отарою, як раніше, а любим електоратом, себе ж не товаришем Вовком, а всекошарно обраним проводирем. От тільки шкури дер з овець, як і завжди, по-звірячи.

Георгій МАЙОРЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

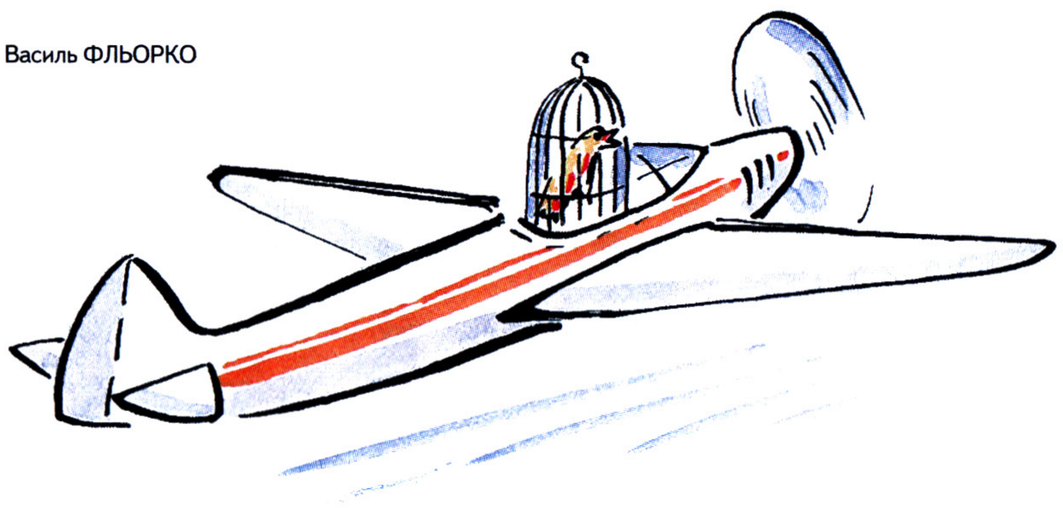

Радна САХАЛТУЄВ (тема Валерія Сингаївського)

Переходжу вулицю. Світлофора нема. Але бачу краєм ока — авто мчить напереріз. Зупиняюся, природно. Авто також. Стоїмо. Чого він, той водій, від мене хоче? Щоб ішов? А раптом ледь ступну крок — і він рушить? Тільки кавкну під колесом. А ще ж, звісно, жити та жити... Бачу, водій визирає з віконечка і махає рукою. Що це значить? А, напевне, сигналізує мені, щоб ішов... Отже, гадаю, він мене пропускає, так би мовити, ввімкнув зелене світло. Махаю рукою, їдь, мовляв, та не мороч мені голови. А він теж — мах-мах ручкою, іди вже, ніби каже...

Кручу головою: не ступлю, мовляв, і кроку. От упертий! Махає все-таки, щоб я ішов. Врешті, відважився — ступив крок. Водій в ту ж мить теж рвонув із місця. Я «загальмував» і позадкував. Він так само вчинив. Обоє заклякли, ніби заворожені. Та ось він відчиняє дверцята і кричить не надто ласкаво:

— Ви що — не знаєте нових правил?! То нагадую: водій на переходах повинен пропустити пішохода. Щоб культурно було...

— Еге,— кажу,— хай тільки ступлю крок і ви в цю мить газу дасте. Знаєте, що буде?.. І так тих дорожніх пригод вистачає, то не будемо їх примножувати...

— Слухай, друже,— перейшов на «ти» водій. — Де ти на мою голову взявся? Будеш переходити вулицю, чи ні, обормот ти такий!

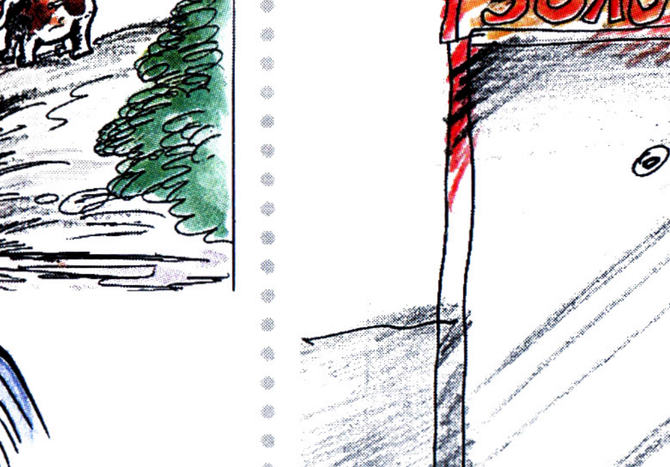

— А ти не ображай мене! — дав здачі тією ж монетою і я. — Хуліган!

— А я і не ображаю! Обормот — це так груша називається.

— Немає такої груші! — кричу. — Є бергамота! Проїжджай вже, занудо!

— Та ні, іди ти. Я — людина культурно вихована, чорти б тебе забрали!

— Ага, та все одно ганьбиш моє «я». Якщо так — то не зійду з цього клаптика асфальту.

— Та ні, ти, пробач, упертий, як ішак!

Однак він першим здався: розвернув машину і поїхав геть.

Перед тим як, врешті-решт, йти, я спочатку подивився ліворуч. Ого! Знову на цій частині вулиці стоїть авто і вже інший водій махає мені рукою, щоб я йшов.

І я сміливо рушив.

Але трапилося непередбачене: я дивився на водія ліворуч, а коли подолав половину дороги, то не глянув праворуч. По тій половині не їхав, а летів водій, котрий перед цим пропускав мене. Він об'їхав квартал і виїхав з іншого боку. Цього разу він мене не пропустив.

— Як побачив цього типа,— показуючи на мене, пояснював водій автоінспекторам,— у мене не витримали нерви...

Виходить, правильно я зробив, що не повірив йому з першого разу.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

Вінегрет із перцем

Георгій МАЙОРЕНКО

— Він використовує метод шокотерапії!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Біла ворона? Внесемо її до чорного списку.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ну й дорога через ваше село!
— Так... Ще мій дід розповідав, як тут танкова колона фашистів забуксувала.

Народні усмішки

ЩОБ БУЛА РОБОТА

— Ти жонатий?
— Так.
— Давно?
— Дванадцять років.
— Де працює дружина?
— У дитячому садочку.
— Ким?
— Вихователькою.
— Скільки маєте дітей?
— Шестеро.
— А чому так багато?
— Бо начальство каже, що закриє садочок, якщо буде мало дітей.

СПРИЯТЛИВІ ДНІ

— Миколо, які тобі дні сприятливі на пиятику?
— А ті, коли жінки немає вдома.

МАЛЕНЬКА

Жінка до чоловіка:
— Де був?
— У Грицька.
— Що робив?
— Він пригостив мене самогоном...
— Багато випили?
— Всього одну маленьку літру.

УТОЧНИВ

Суддя до підсудного:
— Мені здається, що ви вже із фемідою мали справу.
— Ні. Тільки із Катериною.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Тепер уторопала, чому на телеекрані так багато бруду?

Борис БОГОМАЗ

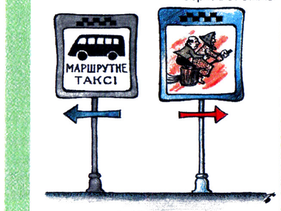

Віктор ПОПОВ

Вінегрет із перцем

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

— Продовжуємо прямий репортаж. Зараз з'ясується, у кого з учасників дебатів найвагоміші аргументи.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ми поспішаємо на нараду по боротьбі із корупцією.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Під оцим дахом ми в цілковитій безпеці.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Народні усмішки

НЕ РАТИФІКУЄ

— Миколо, то правда, що твоя Оксана підготувала наказ про запровадження вдома сухого закону?
— Правда.
— Погано.
— Не зовсім.
— Чому?
— Бо я його ніколи не ратифікую.

САМ ЛІКУЄ

— Як здоров'я твоєї дружини?
— Стало краще.
— Хто її лікує?
— Раніше лікував Петро Іванович, але безрезультатно. А зараз я сам лікую.
— Як?
— Кожного дня п'ю за її здоров'я.

ЖІНКА

— У тебе дружина — циганка?
— Так.
— Добре живете?
— Не дуже.
— Чому?
— Бо вона кине на картах і відразу знає, що я робив, із ким був, де пив і до якої коханки заходив.

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

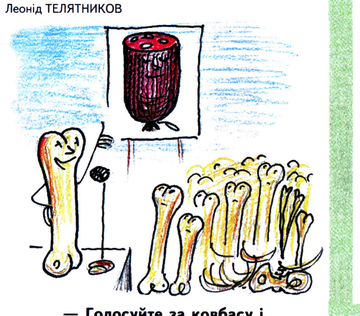

— Голосуйте за ковбасу і м'ясо наросте!

Народні усмішки

МАЛЕ Й ХУДЕ

Чоловік до бабусі:
— Це у вас туша козеняти?
— Так.
— А навіщо ви його забили? Воно ж іще мале й худе.
— Бо почало гавкати на внука.

БОЯВСЯ

Жінка до п'яного чоловіка:
— Чого ти мокрий?
— Та переходив через річку.
— Треба переходити кладкою.
— Боявся, що упаду і намокну.

ДОПИТАВСЯ

— То ви відмовляєтеся від адвоката? — запитує суддя підсудного.
— Так.
— Чому?
— Бо всі гроші, які були у нас, жінка віддала вам.

ДЛЯ ЧОГО?

— Цікаво, Кіндрате, а навіщо дають додаткові вихідні у понеділок, якщо свято відзначали в неділю або суботу?
— А ти не знаєш?
— Ні.
— Для похмілля.

Народні усмішки почув і записав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

Андрій САЄНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Співанки

Лежить дід на печі,
А баба під грубкою.
По мобільниках
воркують,
Як голуб з голубкою.

* * *

Ми сьогодні хазяї,
Бо дали вже нам паї.
Без коня я на паю
Наче пам'ятник стою.

* * *

Знають люди,
бачить Бог
Реверанси дивні —
Мають сторож
й педагог
Пенсію на рівні.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Рівненської області.

Придибенції

Уточнення

Група міліціонерів вирішила поїхати на екскурсію. Полковник зібрав усіх і розказує:

— Тут у нас сталися деякі зміни. «Ікарус» поламався, тому поїдемо на мікроавтобусах із причепами. Частина вас сяде в автобуси, а частина — в причепи. Автобуси від'їжджають від управління о десятій ранку. Питання є?

— Пане полковнику, а коли від'їжджають причепи?

Іван ДЕЙНИЧЕНКО.
смт Добровеличківка
на Кіровоградщині.

Давай домовимося

Один претендент на пост президента другому:

— Давай не будемо робити один одному капості і домовимося: я не буду обливати тебе брудом, а ти не будеш говорити про мене правду.

Не вкрадуть

На вечірці розмовляють два «нових українці?»:

— Вован, а чо ти, в натурі, у своєму «Мерседесі» баяніста возиш?

— Так автомагнітолу ж украли...

Олесь КУЛЬБАЧНИЙ.
м. Волноваха
Донецької області.

Пощастило

Радянські часи. В університеті. Два студенти грузини зайшли до аудиторії складати екзамен з історії комунізму. Через деякий час один із них виходить і аж сяє від щастя.

Однокурсники обступили його:

— Ну як, склав? На скільки?

— На двійку!

— А чого такий радий?

— Так Гіві прямо там арештували!

Григорій ШЕСТОПАЛ.
м. Рені
Одеської області.

Гумореска

Гуманітарна допомога

Клопіт маю. Дисбаланс особи. Від пояса донизу — почуваюся парубком. Від пояса доверху — дідом. Ні, душа, звичайно, молода. Але «упаковка»... Говорячи ринковою термінологією, має нетоварний вид. Не вабить. І виникає проблема. Старшої не хочу любити я. Молодші — не хочуть мене. Майже місяць співав по базарах:

Знайди мене, знайди,
Впізнай мене, впізнай.
Відкриєш назавжди
Дорогу собі в рай.

Але ніхто мене не шукав. Ніхто не знайшов. І ніхто не захотів зі мною навіть до раю. А даремно. Я можу не лише співати:

Від вечора до рання
Я твій солдат кохання...

Я ще можу гідно постояти на посту. І героїчно брати безіменні висоти...

Ваня Молдаван каже:

— Яка проблема?! Зараз — аби гроші. Виїдь на Кільцеву. Там стоять табунами. Питаєш: «Почому?» І — вперед...

Відрахував півпенсії. Сів у «Запорожець». Викотив на Кільцеву. Придивляюся. Тут двійко стоїть. Там — три. По одній ніде не видно. Вони, очевидно, так: одна як тілоздавач, а друга — тілохранитель.

Зробив одне коло. Пристрілявся. Пішов на друге. Бачу, стоять двоє: одна старшенька, а друга — меншенька, молодюсінька.

Пригальмував. Набрався нахабства. Питаю:

— По скільки?

Меншенька й питає старшу:

— Мамо, по скільки?

— По п'ять гривень...

У мене в очах потемніло. Мама з дочкою... По п'ять гривень. Ніби й не бомжі... Не алкаші... Акуратно зодягнені...

— Мені б,— кажу,— одненьку... Меншеньку... Бо машина в мене невеличка...

— А у нас,— відповідає мати,— всі однакові — по дві літри... Он у корзині...

Глянув: корзина, а в ній пляшки з молоком... Ну, думаю, Ваня надув мене...

Для годиться взяв пляшку. Від'їхав. Охолоджуюся.

Раптом: «Ж-жух! Скригить!». Поруч пригальмувала іномарка. З неї випурхнули два «метелики». Обсмикнули обрубки спідничок. «Хі-хі-хі!», «ха-ха-ха»! Помахали іномарці ручками... І мене тим хіхіканням заінтригували. Я завів двигуна, рвонув уперед, пригальмував. Поруч з їхніми голими стегнами нахабно вигукнув:

— Почому?!

— По тому... — відповідає задеркувато одна. — Ти що, дєда, стукач? Чи з податкової підіслали?..

— Ви що, бабоньки... Я ж також — жива істота...

— Слухай, «жива істото», ти що, з високовольтної упав?.. Заводь свого драндулета і цугикай до баби!..

— Нема в мене баби!.. І не хочу я баби... Мене до молодих тягне... Вам не все одно? Я добре плачу...

— Ну і скільки ж ти платиш?

— Гривень двадцять дам... А якщо врахувати, що я — ветеран війни, учасник бойових дій, мені належать пільги...

Розреготалися:

— Ну ти, дідуля, даєш... Ну цирк на дроті... Пільги ще нам належать. За польові умови, за антисанітарію, за ризик, за психологічний бар'єр, що мусимо дивитися на твою порепану пику...

— Та я міг би трохи бартером: квашеними яблуками, таранькою... Та й пляшечку розіп'ємо...

— А ордени і медалі в тебе є?

— Нема. Є значок БГТО та цінні папери: приватизаційний сертифікат, облігації позики за 1947 рік і грамота за пожиттєвий доблесний труд...

Тут одна другій і каже:

— Слухай, подруго! А чому б нам не допомогти дідулі? В порядку гуманітарної допомоги... Нехай хоч стільки радості дістане за «пожиттєвий доблесний труд»... Поїхали, дідуля! Зробимо тобі подарунок. Може, це твій «послєдній і рєшітєльний бой»... Давай у Бишевські ліси... Там екзотика...

Їдемо. «Запорожець» цугикає. Метелики хихикають. Я подумки аналізую ситуацію: їх двоє, а я один... Якби ж іще Ваня Молдаван...

«Бишевські ліси»... Чекай, чекай! А чого вони так раптом на Бишевські ліси... Може, там, у лісі, вони мене ухоркають, а машину вкрадуть?..

Співають: «Ти признайся, чо тє нада, чо тє нада? Ти скажі, ти скажі, чо ти хош?..»

А мені вже нічого «не нада». І я вже нічого «не хош»... Я вже «хош» їх спекатися... І драпонути...

Заглушив машину. Хитрую:

— Дівчата! Чогось двигун не заводиться... Ану, вийдіть і підіпхніть трішки...

Вискочили з ентузіазмом... Я завів двигуна й дав газу... Ну, думаю, з екстремальної сексуальної ситуації вистрибнув...

За кілька кілометрів оглядаюся, а на сидінні — їхні сумочки. Йо-мойо! Це ж точно подумають, що хотів поцупити. Доженуть якоюсь іномаркою і... ухоркають...

Розвертаюся, цугикаю назад. Сидять край дороги мої ангелиці, курять... Посміхаються:

— Ну що, звізда сексуального Олімпу, здрейфив? А ми вже думали, що ти рекетом займаєшся... Поїхали до Києва, погуляв і досить.

Євген ДУДАР.

Олексій КОХАН

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА

Передвиборні думки

● **Головне не те, хто буде президентом, а яким він буде для нас.**

● **Щоб відчути наші видатні економічні успіхи, треба бути на місці тих, хто весь час про це говорить.**

Юрій САВЧУК.

Козацькому роду нема переводу!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Виходить, Іване, один ти у нас виборець! За кого проголосуєш, той, значить, і буде гетьманом — одноголосно!

— Товариство! Там Запоріжжям супостати торгують.

— Хіба це риболовля?! Тільки раз і клюнуло.

— От кого треба було на Олімпійські ігри посилати!

— Хлопці! А я ось уже Стамбул узяв!

Перченя

Сторінка для дітей

ПРИКМЕТА

На осінньому
Осонні
Дзумкотіли
Оси сонні:
— Поз-з-зіхає
Ведмедисько —
З-з-значить,
Вж-ж-же
Мороз-з-зи
Близ-з-зько...

Георгій ХИМИЧ.

ЖОЛУДЕЦЬ

Ой дуб-дуба, ой дуб-дуба,
Жолудець під дубом тупа.
В нього шапочка новенька,
Кожушиночка жовтенька.
Ніжкою туп, туп:
— З мене буде дуб, дуб!

Анатолій КАМІНЧУК.

КРОСВОРД

Якщо правильно відгадаєте загадки, то у виділеній вертикалі прочитаєте назву журналу. Запитайте рідних, чи не забулися вони передплатити його на наступний рік, щоб наші веселі зустрічі продовжувались і надалі.

1. Сидить баба на грядках, вся закутана в хустках.
2. Влітку наїдається, а взимку відсипається.
3. Хто хвіст залишає, а від ворога тікає.
4. Маю я гребінець, та не користуюся ним. Маю шпори, та не їжджу верхи ніколи.
5. Без рук, без ніг, тільки з рогами
А ходить попід небесами.
6. Куций хвіст, лякливе серце,
Лисицю побачить, три дні трясеться.

Склав П. МИШКО.

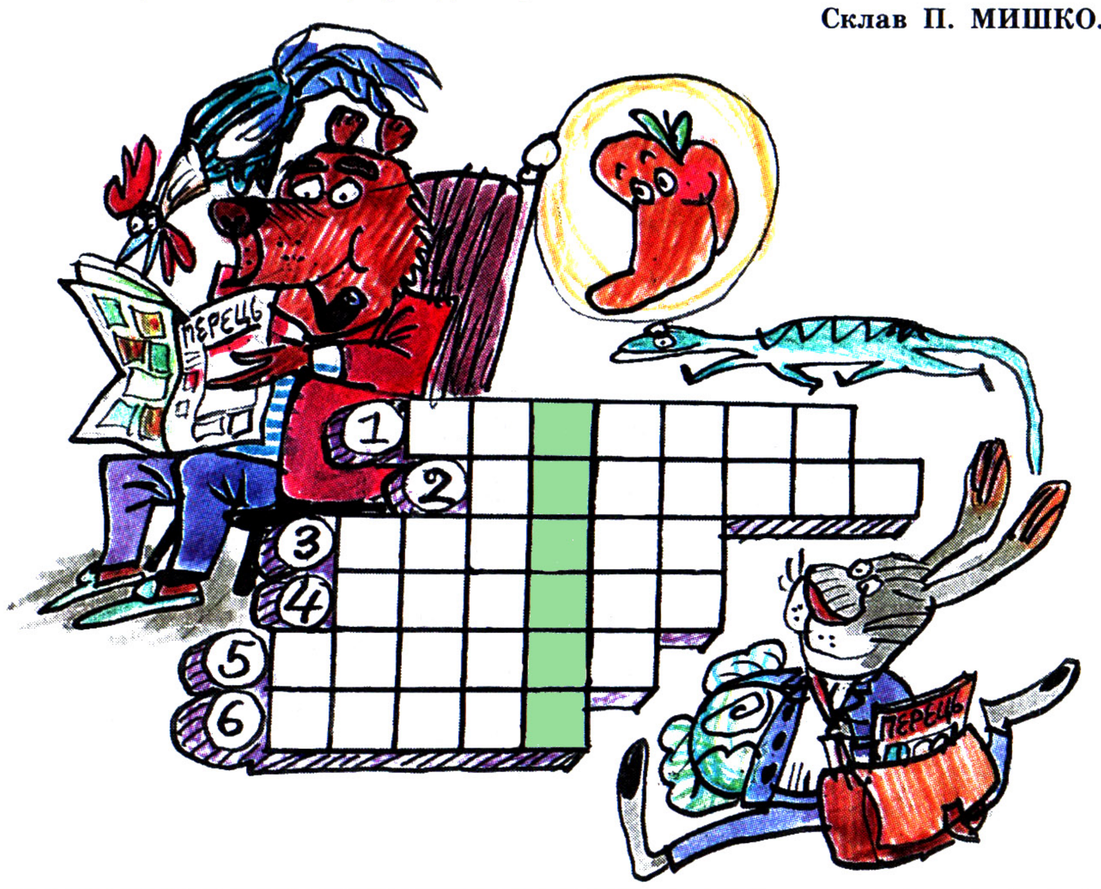

ЗАГАДКИ

Літун-шелестун,
Замітайло-клопотун,
Усе листя полистав,
Усю хвою розчесав,
В усіх димах бруднився,
В усіх річках обмився.

(Вітер).

Котилось котильце,
Котильце-барильце,
То вище і вище,
То нижче і нижче.
Закидало в віконце
Золоте волоконце.

(Сонце).

Білий білан
Упав на лан,
Замів сліди
Помелом бороди.

(Сніг).

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Слон та жаба

Лаоська народна казка

Жив-був слон. Великий і пихатий. Він дуже любив, щоб усі мешканці навколишніх місць з ним віталися.

Та одного разу йшов він берегом і побачив, що у болоті на лілеї сидить зелена жаба і не звертає на нього уваги.

— А чому це ти зі мною не вітаєшся? — схопив він її хоботом. — Я зараз віддам тебе лелеці на обід.

— Вибач,— перелякалась жабка,— я задрімала і не помітила тебе. Відпусти, я ще тобі у пригоді стану.

— Дуже потрібна мені твоя допомога,— пхикнув слон.

— А може, ти хочеш їсти? То я відведу тебе до дуже гостинної слонихи. Вона усіх частує смачними пагінцями.

Слон був голодний і навіть почув, як у нього у животі забуркотіло.

— Від пагінців не відмовлюся. Я їх люблю,— погодився вухатий.

Жабка поскакала до широкої річки, а за нею пішов слон.

— А де ж слониха? — здивувався він, коли зелена із берега шубовснула у воду.

— Перед тобою! — заскрекотала жабка.

Слон глянув у воду. Там було його зображення. Але слон думав, що то слониха, яка пригощає усіх смачними пагінцями. Він стрибнув із берега і загруз у мулі. Спробував вибратися, але ще дужче загрузав.

— Допоможіть! — закричав він. — Жабко, рятуй рідненька! Я зараз втоплюся!

— О, вже й «рідненька»? — здивувалася жабка. — А хто погрожував віддати мене лелеці на обід?

— Я більше ніколи не буду ображати слабших.

— Дивись мені,— сказала жабка і попливла кликати на допомогу бегемота, що саме купався у річці.

Відтоді слон і справді став чемним і добрим.

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

МОСКІТ — *кіт із Москви.*

ГРЕБІНЬ — *весло.*

АСПЕКТ — *майстер з випікання.*

ПОДАТОК — *валейболіст на подачі.*

ЗАМІТКА — *прибирання території.*

ОБЛИЦЮВАННЯ — *накладання крему.*

ОБСТАВИНИ — *умеблювання кімнати.*

ПЕЧЕРА — *духовка.*

ПОЛЮВАННЯ — *робота у полі.*

ЗАЛИЦЯННЯ — *косметична процедура.*

РЕГІОН — *найвища стадія сміху.*

ЛАСТОВИННЯ — *спорядження аквалангіста.*

ДОПИТ — *другий день свята.*

ШКІДНИК — *водій «Шкоди».*

ЗАВІРЮХА — *печатка.*

Вадим МОМОТЮК.

●

БУДЕНЬ — *будильник.*

ГЛЯДАЧ — *сторож дач.*

СТАБІЛЬНІСТЬ — *сто болячок.*

ПОЛІС — *поле і ліс.*

КАШЕЛЬ — *любитель каші.*

Іван БЕЗРУЧКО.

смт Кельменці.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Лікарю, порекомендуйте, яку горілку треба пити, щоб не стати алкоголіком?

Друже Перче!

Є такий вислів: «Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто — ти». Гадаю, сьогодні його першу частину можна перефразувати так: «Скажи мені, за кого ти проголосував...» Тож давайте оберемо такого президента, щоб потім не соромно було сказати: «Я віддав свій голос саме за нього».

Ярема КИЯНИЦЯ.

смт Доманівка Миколаївської області.

СТРАШНЕ РЕЧЕННЯ

У фейлетоні дідусь Ваня
Надибав страшне речення:
«Найвища міра покарання —
Пенсійне забезпечення».

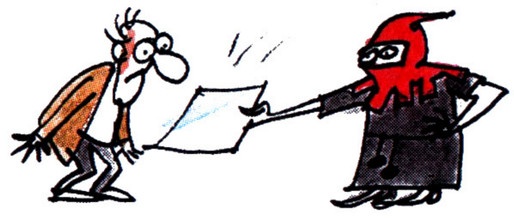

СТІЙКА ТРАДИЦІЯ

Сьогодні теж багато дива,
Як і минулої пори:
Народна ініціатива —
За вказівкою згори.

Іван ДРОБІН.

м. Київ.

ПОЧАТОК

Зайнялось курчатко грою.
Потім — скік на купку гною
й черв'ячка шукає в ній,
розгрібаючи той гній.

Під пташиний щебіт «браво!»
то наліво, то направо
вперто лапками гребе,—
аж захекалось, рябе.

Квочка мовила курчатку:
— Непогано для початку!
Та — тихіш, маленьке! Цить!
Це не гній...
Це Бобик спить.

Валерій ГЕРАСИМЧУК.

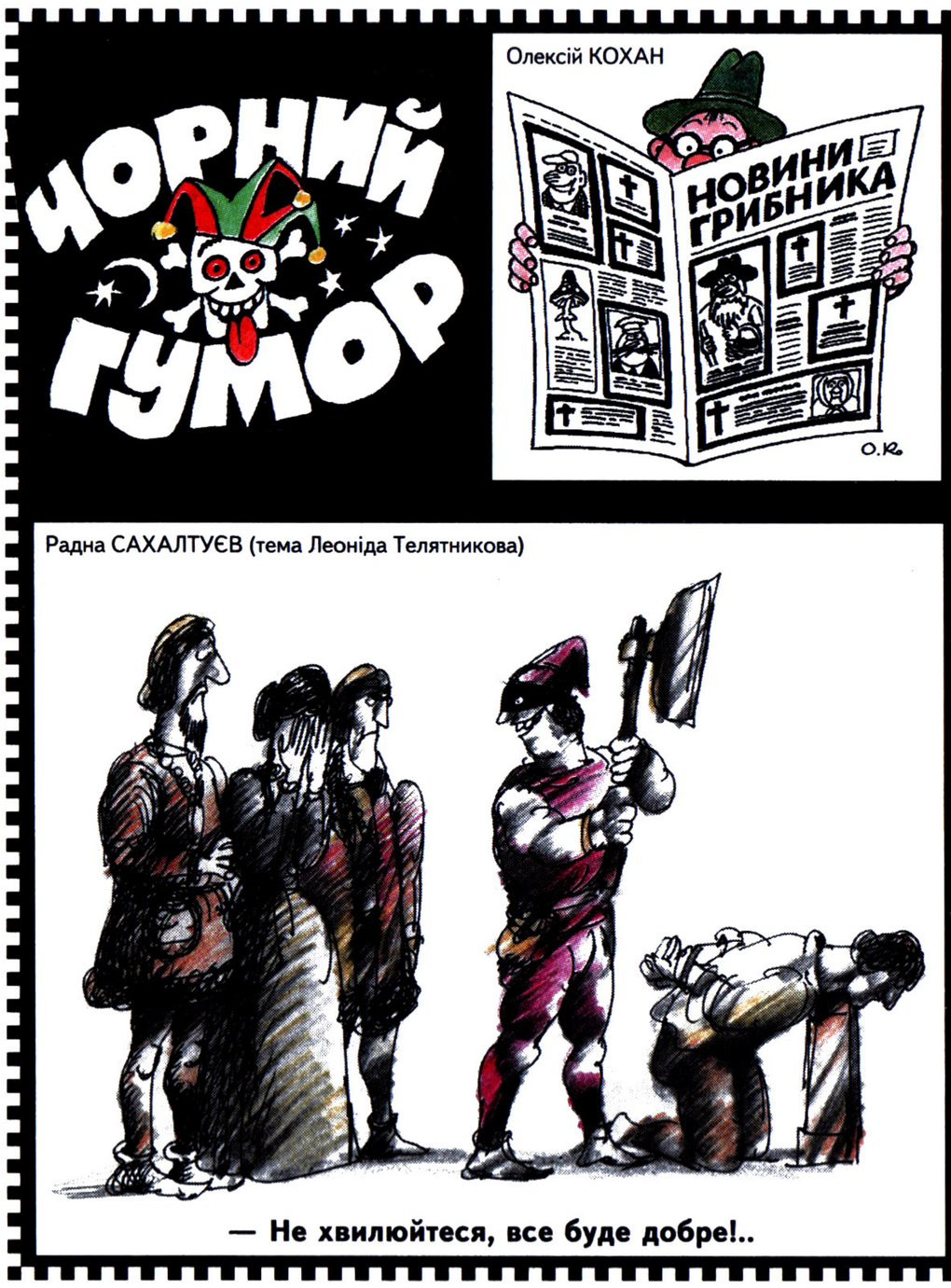

Олексій КОХАН

Олег ГУЦОЛ

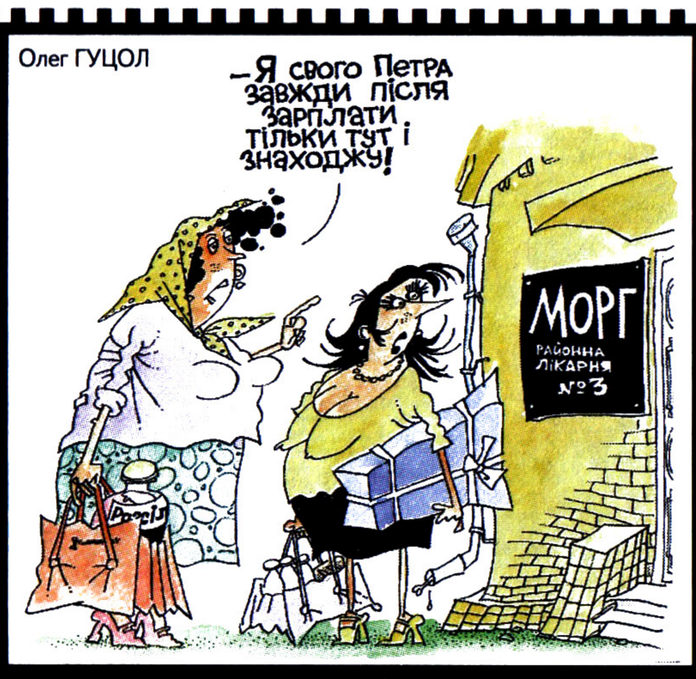

Олексій КОХАН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Не хвилюйтеся, все буде добре!..

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ФРАЗИ

✦ *Якщо крокодил з'їв вашого ворога, то це ще не означає, що він став вашим другом.*

✦ *Популярність — це коли впізнають не лише ті, кому заборгував.*

✦ *Щури попередили капітана корабля, що в них проводиться учбова тривога.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

✦ *Краще бути ходячим анекдотом, аніж лежачою енциклопедією.*

✦ *Для підтримання розумної бесіди досить одного слова: «Так!».*

✦ *У кожного брехуна знайдуться вдячні слухачі.*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Ще зовсім недавно багато державних постанов починалося словами: «Ідучи назустріч побажанням трудящих...» Навіть ціни підвищували у нас на прохання народу. Хоча усім відомо, що ті «народні ініціативи» народжувалися у високих владних кабінетах. Здавалося б, змінились часи, але... Але не змінилася технологія продукування «народних ініціатив».

На цю тему у восьмому числі «Перця» ми і надрукували карикатуру Василя Фльорка.

Чимало учасників конкурсу у листах написали: «Художник сказав усе. Тут, як кажуть у народі, ні врізати, ні доточити». Та більшість учасників конкурсу все-таки «доточила» до карикатури свої підписи. Журі найбільше сподобалися: **«Кепсько вівцям, де вовк воєвода»** *Андрія КОРНІЄНКА з міста Яготина на Київщині* та **«Приказано, та правди не сказано»** *Миколи ЛЕБЕДИНЦЯ з смт Срібного на Чернігівщині.*

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка нашого художника з м. Донецька Миколи КАПУСТИ.

На переможців чекають призи.

СКАНВОРД СКАНВОРД Склав М. ШИПШИНА СКАНВОРД СКАНВОРД

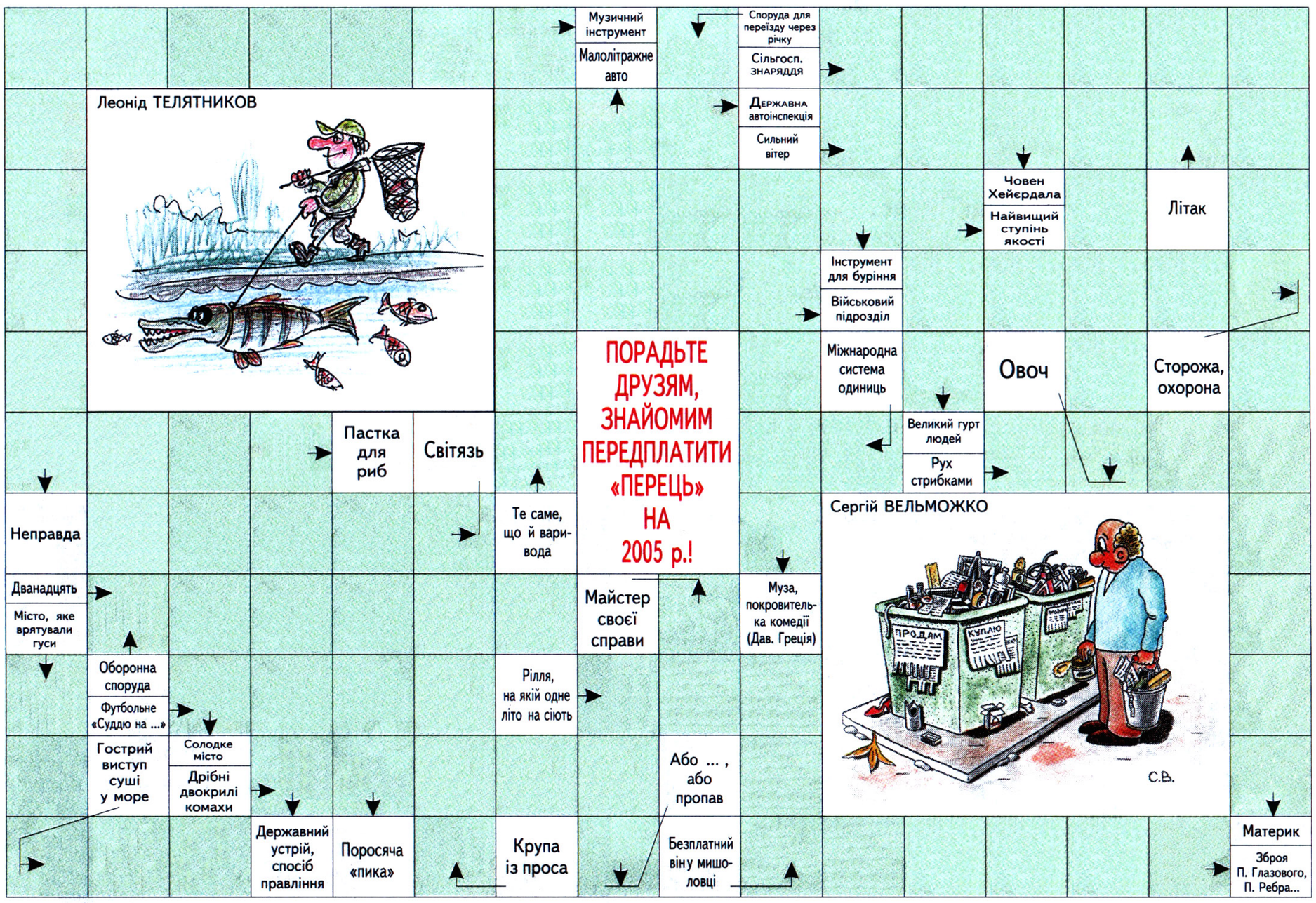

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

Літак. Таксі. Сітка. Качка. Канапа. Напад. Драп. Рапіра. Ірак. Кріп. Ріпка. Капут. Путч. Чай. Айстра. Страва. Валун. Лунка. Кагор. Горло. Лопух. Пух.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Капуста. Ведмідь. Ящірка. Півень. Місяць. Заєць.

У виділеній вертикалі: «Перець».

Страшне ДЕРЕВО не в гусака...

«За душею у неї не було нічого, зате на душі і чого тільки не було».

«Гайдар написав дитячий твір про життя рибалок «Щука і хек».

«Він так жестикулював очима, що вони у нього на лоба полізли».

(З учнівських творів).

«А хіба ж я поліз у бійку? Ви знаєте, скільки мені треба випити, аби полізти?!»

(З пояснення).

«Теорема Піфагора полягала в його штанях».

(З відповіді учня).

Надіслав Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

«Лікар казав що буду жити, тільки не уточнив за що».

«Мене заболіло в горлі десь в області живота».

«На годиннику було рівно половина половини».

«Зозуля висунула дзьобика із нірки, і прокукурікала вісім разів».

«Сусід обматюкав мене з ніг до голови держаком від лопати».

«Коли я вибігла за ворота мій баран з чоловіком паслися на вулиці».

«Живу за рахунок скотини, тестя і тещі».

«Коли я вперше побачив її, то чуть не збожеволів із глузду».

(З листів до редакції).

Надіслав Петро СОХАН.

Інтерсмішинки

ЗРОБИВ!

— Еврика! — радісно вигукує Баді. — Я десять років робив електродвигуна і нарешті таки зробив! Приїхав до Лос-Анджелеса аж із Нью-Йорка своїм електромобілем!

— І у скільки обійшлася дорога?

— Сім тисяч доларів. Чотири за електроенергію, а решта — за електрошнур-подовжувач.

А ОТ УГАДАЙ...

Нільсен приходить додому і каже дружині:

— Угадай: що в мене у правій кишені? Починається на літеру «п».

— Подарунок:

— Ні, півпляшки рому! А що в лівій кишені, на літеру «щ»?

— Здаюся.

— Ще півпляшечки рому!

ПРАВДА І ТІЛЬКИ ПРАВДА...

— Звинувачуваний, чи правда, що ви назвали містера Блека дурнем?

— Правда, пане суддя, я завжди кажу правду.

НЕ ВЧИ ВЧЕНОГО

В Римі турист питає молодого жебрака:

— Чого ви жебрачите?

— У мене хвора нога.

— Але ж у вас здорові руки, ви могли б працювати, не старцюючи отак.

— Міг би, звичайно, але одна хвора нога дає мені більше, ніж перше давали дві здорові руки.

ВАЖКА ГРА

— Учора я страшенно втомився, граючи в теніс із Макгрегором.

— Та Макгрегор же посередній гравець.

— Так, але ми з ним ракетку купили у складчину.

ТАКИ ТРЕБА УТОЧНИТИ

— Друзі, в мене народилися близнята! — кричить підпилий Густав.

— Та чому ж «друзі»? Я ж тут сам-один.

— Е-е, тоді я іду знов у лікарню і перевірю, скільки в мене дітей.

БІЗНЕС РОЗШИРЮЄТЬСЯ

Перехожий питається жебрака:

— Чого це ви тримаєте по капелюхові в обох руках?

— Відкрив філіал.

Підготував Д. МИТЮК.

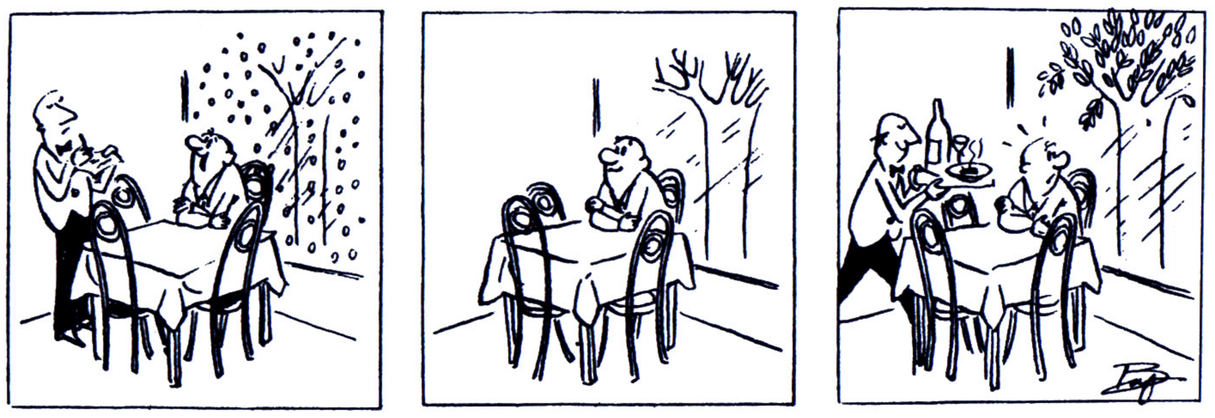

Скот МЕРИДІТ

ДИЛЕМА ЛАНСА О'НІЙЛА

Це невигадана історійка, яка стала одним із улюблених анекдотів у видавничих колах.

Сьогодні видання не купують і не друкують романів із продовженням, беручи окремо щойно написаний автором кавалок: набачилися стільки цілком пристойних творів, які під кінець розвалювалися, що тепер, як правило, переглядають і схвалюють весь матеріал, перш ніж почати публікувати його частинами. Кілька ж років тому для багатьох видань було звичною практикою відправляти в друк кожну наступну частину продовження роману, як тільки-но автор витягав її із друкарської машинки і редактори одного такого видання опинилися в скруті.

Вони щойно опублікували передостанню подачу одного серіалу, і автор залишив головного героя (назвемо його Лансом О'Нійлом) у дуже важкому становищі. Коли той, після цілої низки лихих пригод, бувши на волосину од смерті, вислизнув із рук лиходія, настав критичний момент — скидалося на те, що цього разу Ланс вляпався капітально. Він упав у глибоку яму, викопану лиходієм,— яму з такими гладенькими стінами, що годі було з неї вибратися. Зі стін ями почали витикатися гостряки, щоб прохромити його, а на додаток до всього з труби в яму потекло розтоплене олово і почало заливати її.

Чим більше редактори роздумували над усім цим, тим більший неспокій охоплював їх. Ану ж автор не встигне придумати, як узятися рятувати О'Нійла? А якщо він дійде думки, що узагалі не може продовжити далі, і вони будуть змушені випустити черговий номер без закінчення оповіді?.. Сама думка про таке жахала — це ж тисячі читачів можуть на знак протесту відмовитися від видання.

Притьма кинулися телефонувати авторові додому, але його там не було. Заповзялися гарячково гортати телефонний довідник у пошуках телефонних номерів, за якими можна було б його знайти. Аж тут він і сам з'явився.

— Що це вас так розтривожило? — спитав він.

— Серіал про Ланса О'Нійла! — нервово видихнув головний редактор. — Небезпечне становище, в якому він... вас не утруднює? Встигнете його визволити?

Автор недбало вийняв із папки рукопис закінчення і тицьнув пальцем у перше речення. Воно гласило:

«Могутнім стрибком Ланс О'Нійл вискочив із ями».

Переклад із англійської.

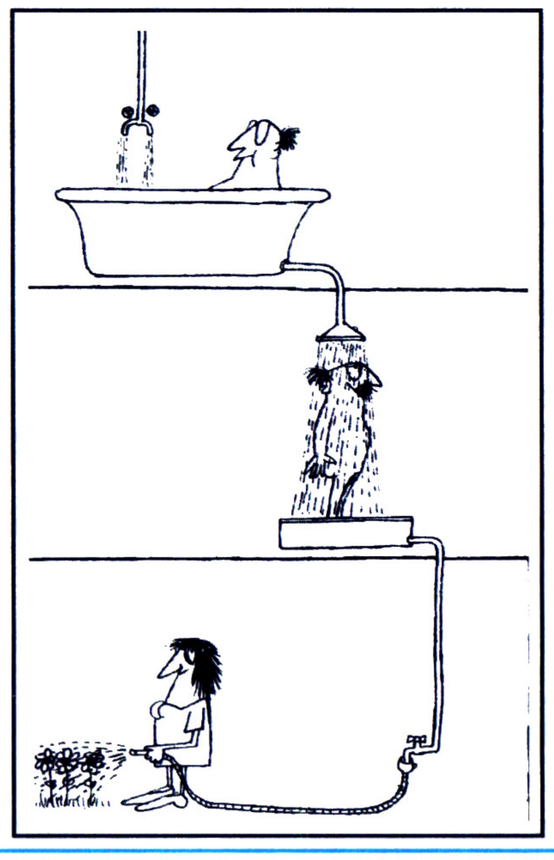

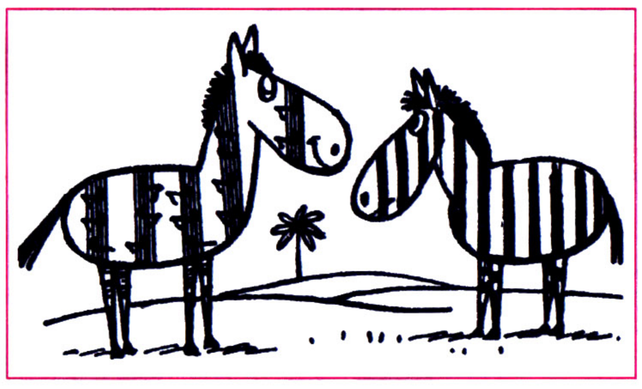

ПЕРЕЦЬ № 10 (1543)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК. Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 04.11.2004.
Підписано до друку 17.11.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10535 прим.
Зам. 0110410.
Ціна договірна.

© «Перець» 2004 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

16 сторінка

Індекс 74393

Іван САВЛЮК

Олексій КОХАН

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти як стоїш, рядовий?!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Мені хотілося би вставити пластикові вікна з видом на Ейфелеву вежу.

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

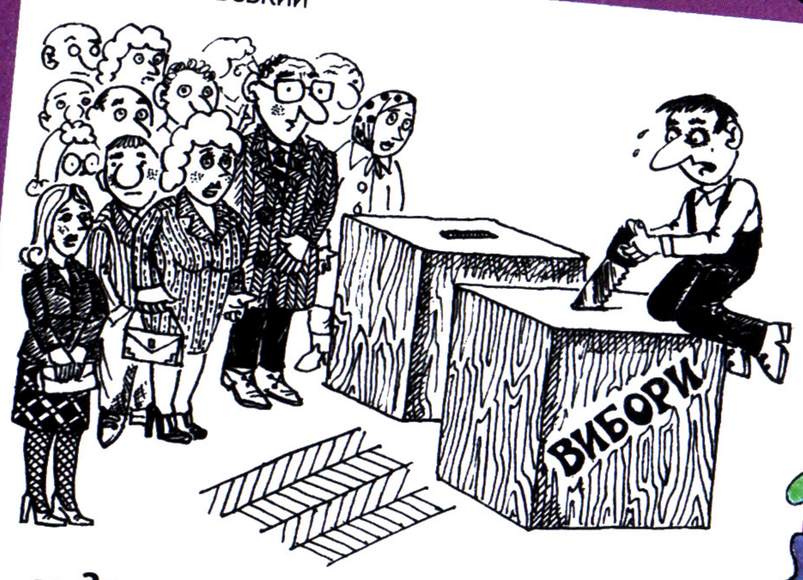

— Знову підготовка до виборів затяглася!

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

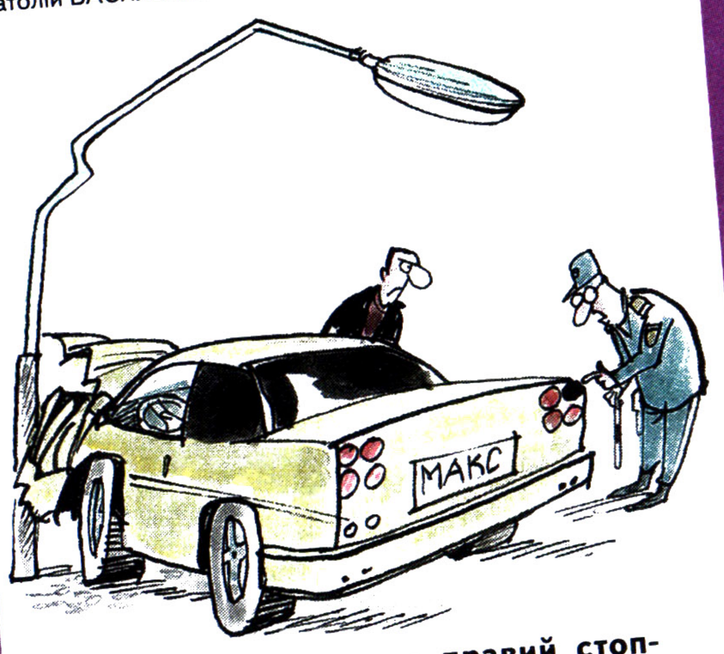

— А чого у вас правий стоп-сигнал не працює?

4 820012 960675 10

ЛЮБІ ДРУЗІ!

Триває передплата на журнал «Перець».

Її ви зможете оформити у найближчому поштовому відділенні чи у листоноші.

Передплатна ціна на 6 місяців – 13 грн. 08 коп.,

на 3 місяці – 6 грн. 54 коп.

Індекс: 74393

Будьте з «Перцем»!